

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΙΟΥΛΙΟΥ 2017. Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Φωκά ιερομάρτυρος, Ιεζεκιήλ Του προφήτου,
Πελαγίας οσίας Της εν Τήνω.
Έτος 10^ο Τεύχος 443

Οι σωματικές και πνευματικές αισθήσεις
(Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου)

Ο Χριστός, όπως διασώζεται στα Ευαγγέλια, έκανε πολλά θαύματα για να δείξει στους ανθρώπους ότι Αυτός είναι ο Μεσσίας που περίμεναν και ότι αυτά είναι προμηνύματα της νέας ζωής που έφερε στον κόσμο. Τα θαύματα ήταν απόδειξη της μεσσιανικής Του ιδιότητας, πέρα από την αγάπη που έδειχνε στους ανθρώπους που υπέφεραν από διάφορες ασθένειες, σωματικές και ψυχικές.

Στο σημερινό Ευαγγέλιο είδαμε δύο θαύματα που έκανε ο Χριστός. Το ένα είναι ότι θεράπευσε δύο τυφλούς οι οποίοι αμέσως απέκτησαν το φως των οφθαλμών τους και είδαν τα δημιουργήματα του Θεού. Το άλλο θαύμα είναι ότι θεράπευσε έναν κωφό που δεν άκουγε, και αυτή η κώφωση ήταν συνέπεια της δαιμονικής κατάστασης και δεν ήταν απλώς μια σωματική ασθένεια. Και στα δύο αυτά θαύματα βλέπουμε την θεραπεία δύο σωματικών αισθήσεων, της οράσεως και της ακοής.

Ο άνθρωπος είναι το τελειότερο δημιούργημα του Θεού. Το σώμα του έχει διάφορες αισθήσεις μεταξύ των οποίων είναι η αίσθηση της

οράσεως και η αίσθηση της ακοής. Με την όραση μπορούμε να βλέπουμε την δημιουργία του Θεού, αλλά και να κινούμαστε με ευχέρεια, και με την ακοή μπορούμε να ακούμε και να συνεννοούμαστε με τους ανθρώπους. Τι θα ήμασταν αν δεν είχαμε αυτές τις δύο σημαντικές αισθήσεις! Οι άνθρωποι που τις στερούνται καταλαβαίνουν την αξία τους, αν και ο Θεός τους δίνει πολλή δύναμη για να ξεπερνούν το πρόβλημά τους.

Πάντως, οι αισθήσεις αυτές μας βοηθούν πολύ στην ζωή μας να κινούμαστε, να εργαζόμαστε, να διαβάζουμε, να ακούμε και να συνομιλούμε με τους ανθρώπους. Αν μελετήσουμε από πλευράς ανατομίας τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν και οι δύο αυτές αισθήσεις θα εκπλαγούμε από την σοφία του Θεού που τις κατασκεύασε. Οι τελειότερες φωτογραφικές μηχανές και τα τελειότερα ακουστικά μηχανήματα δεν μπορούν να φθάσουν την τελειότητα με την οποία λειτουργούν αυτές οι δύο σωματικές αισθήσεις. Θα πρέπει να δοξάζουμε τον Θεό για την μεγάλη αξία τους και διότι μας έδωσε αυτήν την ευλογία. Συγχρόνως θα πρέπει να αντιλαμβανόμαστε ότι, εκτός από τις σωματικές αισθήσεις, υπάρχουν και οι πνευματικές αισθήσεις. Πέρα από την σωματική όραση υπάρχει και η πνευματική όραση, η όραση του νου με την οποία κανείς μπορεί να δη την δόξα του Θεού. Με τα σωματικά του μάτια βλέπει την δημιουργία του Θεού, με τα πνευματικά του μάτια βλέπει το Φως του Θεού. Και πέρα από την σωματική ακοή υπάρχει και η πνευματική ακοή και έτσι ο άνθρωπος μπορεί να ακούει και τους κτιστούς, αλλά και τους άκτιστους ήχους. Γι' αυτό ο Χριστός είπε: «ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω» (Ματθ. ια , 15).

Δοξάζουμε τον Θεό για την σωματική όραση και ακοή, αλλά θα πρέπει με τον αγώνα μας, την προσευχή μας, την όλη εκκλησιαστική ζωή, να αποκτήσουμε και την πνευματική όραση και την πνευματική ακοή. Από την στέρηση αυτών των πνευματικών αισθήσεων πάσχουμε και υποφέρουμε, γιατί δεν μπορούμε να δούμε τον Θεό και δεν μπορούμε να ακούσουμε το θέλημά Του. Λόγω της ελλείψεως αυτών των πνευματικών αισθήσεων υποφέρουμε πολύ στην ζωή μας. Ο Χριστός εξακολουθεί και σήμερα, δια της Εκκλησίας, να κάνει τέτοια θαύματα, δηλαδή να θεραπεύει την πνευματική τύφλωση και την πνευματική κώφωση του άρρωστου ανθρώπου. Τέτοια θαύματα θα πρέπει να επιδιώκουμε να γευόμαστε από τον Θεό και αυτά τα θαύματα γίνονται μέσα στην Εκκλησία.

Οσία Πελαγία η Τήνια

Η Πελαγία ήταν κόρη του παπά Νικηφόρου Νεγρεπόντη. Η μητέρα της ήταν από τον Τριπόταμο της Τήνου και άνηκε στην οικογένεια Φραγκούλη. Γεννήθηκε το 1752 μ.Χ. στο χωριό Κάμπο της Τήνου και το κοσμικό της όνομα ήταν Λούκια. Από διάφορα έγγραφα φαίνεται ότι είχε ακόμα τρεις αδελφές. Η οικογένειά της διακρινόταν για την αγνή πίστη και την προσήλωση στα θρησκευτικά ιδεώδη.

Λίγα χρόνια μετά τη γέννηση της Λουκίας ο πατέρας της πέθανε. Ήταν τότε 12 χρονών και έδειχνε σημάδια έντονης επιθυμίας να αφιερωθεί και να υπηρετήσει το θέλημα του Θεού. Οι δυσκολίες της ζωής έκαναν την μητέρα της να τη στείλει στον Τριπόταμο, στην κάπως πιο ευκατάστατη αδελφή της. Εκεί η Λούκια έμεινε τρία χρόνια και συχνά επισκεπτόταν την άλλη θεία της, που ήταν μοναχή στη Μονή Κεχροβουνίου. Ένοιωσε τότε επιτακτική την ανάγκη ν' ακολουθήσει τον μοναχικό βίο και σε ηλικία 15 χρονών μπήκε στο Μονστήρι σαν δόκιμη, υπό την επίβλεψη της θείας της μοναχής Πελαγίας. Όταν ήλθε η ώρα έγινε και η ίδια μοναχή με το όνομα Πελαγία.

Ως μοναχή αφοσιώθηκε με ψυχή και σώμα στην λατρεία του Θεού και στην ανακούφιση των πασχόντων. Η αγνότητα της ψυχής της, η οσιότητα της ζωής της, η αυταπάρηση της, η μυστική ζωή της κι ο πόθος της για λύτρωση συντέλεσαν ώστε η μοναχή Πελαγία να γίνει το «σκεύος εκλογής» για ν' αποκαλυφθεί σ' αυτήν η Παναγία για την εύρεση της Αγίας εικόνας της στον αγρό του Δοξαρά στην πόλη της Τήνου (30 Ιανουαρίου 1823 μ.Χ.), γεγονός που έμελλε να κάμει την Τήνο ιερό νησί και να κατατάξει την Πελαγία μεταξύ των Αγίων. Το γεγονός δε αυτό συνέβη όταν η Όσια ήταν 73 χρόνων και αρχιερέας Τήνου ήταν ο Γαβριήλ.

Η Όσια Πελαγία έκανε, με τις πρεσβείες της Παναγίας και τη χάρη του Θεού, αρκετά θαύματα πριν και μετά τον θάνατο της, ο οποίος ήλθε στις 28 Απριλίου 1834 μ.Χ. και τάφηκε στο ναό των Ταξιαρχών του μοναστηριού. Το 1973 μ.Χ. όμως, κτίστηκε μεγαλοπρεπής ναός στο όνομα της, όπου φυλάσσεται και προσκυνείται η αγία κάρα της σήμερα. Ανακηρύχτηκε αγία με Συνοδική Πατριαρχική Πράξη στις 11 Σεπτεμβρίου 1970 μ.Χ. και η μνήμη της ορίστηκε να τιμάται στις 23 Ιουλίου, την ημέρα δηλαδή του οράματος της.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΥΡΕΣΕΩΣ

Η εύρεση της θαυματουργής εικόνας της Παναγίας, έγινε ύστερα από όραμα της Αγίας Πελαγίας. Την Κυριακή 9 Ιουλίου 1822μ.Χ. βλέπει στον

ύπνο της μία μεγαλοπρεπή κυρία με φωτοστέφανο, η οποία της εξηγεί πόσο υπέφερε θαμμένη τόσα χρόνια κάτω από το χώμα. Της ζήτησε όταν ξημερώσει να επισκεφθεί τον επίτροπο εσωτερικών υποθέσεων της Μονής και να του ανακοινώσει την επιθυμία της να αποκαλυφθεί το ερειπωμένο θαμμένο μέγαρό της στον αγρό του Αντ. Δωξαρά.

Όταν ξύπνησε κατάλαβε ότι η κυρία ήταν η Θεοτόκος και ότι το μέγαρο ήταν προφανώς ο Ναός Της. Της γεννήθηκαν όμως αμφιβολίες για το κατά πόσο μπορεί κάτι τέτοιο να συμβαίνει σε εκείνη την άσημη ταπεινή και το πώς θα έπρεπε να υποφέρει τους χλευασμούς και τις κοροϊδίες του δύσπιστου κόσμου. Έτσι αποφάσισε να μην αναφέρει τίποτα.

Την επόμενη Κυριακή 16 Ιουλίου 1822 μ.Χ., εμφανίζεται και πάλι στον ύπνο της η ίδια Κυρία δίνοντας και πάλι την ίδια παραγγελία. Η Πελαγία δεν είχε πλέον καμία αμφιβολία ότι ήταν η εκλεκτή από την Θεοτόκο, αλλά και πάλι την απέτρεψαν οι αμφιβολίες. Όταν και την τρίτη Κυριακή 23 Ιουλίου 1822 μ.Χ. εμφανίζεται στον ύπνο της με στεναχωρημένο, αλλά αυστηρό ύφος ζητώντας εξηγήσεις για την αγνόηση της παραγγελίας της, η Πελαγία αποφασίζει πλέον να προχωρήσει χωρίς να ολιγωρήσει.

Την ίδια μέρα η Πελαγία κατέφυγε στην Ηγουμένη η οποία γνωρίζοντας τον ενάρετο βίο της την πίστεψε και επισκέφθηκε τον επίτροπο. Ο επίτροπος με την σειρά του ειδοποίησε με την συνοδεία της Πελαγίας τον Μητροπολίτη της Τήνου ο οποίος προσκαλεί τον λαό της Τήνου στον Μητροπολιτικό ναό των Ταξιαρχών, παρακαλώντας τον να συνδράμουν για τον σκοπό αυτό σε χρήμα ή και σε εργασία.

Ο λαός πρόθυμα άρχισε τις ανασκαφές στις αρχές Σεπτεμβρίου 1822 μ.Χ. από τις οποίες αποκαλύφθηκαν ο αρχαίος ναός του Διονύσου και ο ναός του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου. Ωστόσο δεν βρέθηκε κανένα ίχνος εικόνας πράγμα που επισκίασε το θετικό κλίμα και οδήγησε τον κόσμο σιγά, σιγά στην εγκατάλειψη του εγχειρήματος. Η Πανώλη θέριζε εκείνη την εποχή, πράγμα που ο επίτροπος το θεώρησε θεία τιμωρία.

Σε συνεργασία πάλι με τον Μητροπολίτη Τήνου συγκαλούν και πάλι τον λαό της Τήνου με την ίδια έκκληση ορίζοντας επιπλέον και μια επιτροπή ελέγχου του έργου. Όσο οι εργασίες δεν έφεραν αποτέλεσμα, ο λαός χλεύαζε και κατηγορούσε την Πελαγία ως ονειροπόλα.

Με δάκρια στα μάτια η Πελαγία ζητά την βοήθεια της Παναγίας, η οποία της αποκαλύπτει πλέον το ακριβές σημείο στο οποίο ήταν θαμμένη η εικόνα Της. Στις 30 Ιανουαρίου 1823 μ.Χ., μετά από την υπόδειξη της εν λόγω θέσης, η αξίνα του Δημ. Βλάσση προσκρούει στο θαυματουργό εικόνισμα!